

Tots els carrers de Girona

El carreró de la Torre del Socors

496

El carreró de la Torre del Socors ha estat una via urbana banyada abans d'existir. La idea d'obrir-lo prové dels redactors del Pla Especial del Barri Vell, aprovat el setembre del 1983.

El 21 de gener del 1985 l'Institut de Religioses de Sant Josep i l'Ajuntament van subscriure un conveni segons el qual el primer cedia una part del sector nord del jardí de la residència geriàtrica Maria Gay, que regenta, perquè pogués obrir-se un pas de vianants entre el carrer del Portal Nou i la Torre del Socors. Sembla que en altres èpoques el carrer ja havia existit, com ho prova el fet que existeixi un portal a la muralla just en el punt d'accés al carrer. En un moment determinat aquesta porta fou paredada i el carrer, privatitzat.

Les obres de restauració de la muralla fetes l'any 1985 van permetre de tornar a obrir la porta situada a la base de la torre del Socors, o millor dit, les tres portes, ja que n'hi ha una a la muralla, una a la torre i una altra en la protecció que hom anomenava «tambor» en l'argot militar. Aquestes tres portes formaven part de la lògica defensiva del moment en què van ser fetes. Era molt difícil per als assaltants

accedir a la porta del Socors si prèviament havien de traspasar la del «tambor», situada en un angle diferent.

Tot i que ara ja torna a ser possible l'accés per les portes i la cessió de terreny per al carrer és un fet, aquest no ha estat encara obert al pas de vianants. Cal primer fer una tanca nova de la residència Maria Gay, més reculada, i urbanitzar l'espai resultant. Alumnes del taller-escola municipal hi treballen des del començament de les activitats d'aquest centre, al setembre del 1986, però no es preveu que pugui estar obert al pas de vianants abans de l'estiu que ve.

Avançant-se als esdeveniments, el ple municipal del 13 de maig del 1986 va prendre l'acord de donar el nom de «Carreró de la Torre del Socors a l'espai situat entre el carrer del Portal Nou i la muralla».

Quan aquest carrer sigui un fet, la muralla medieval de Girona es podrà traspasar entre la Torre Gironella i el carrer del Carme per quatre punts: el passeig del General Peralta, la porta del Socors, el Portal Nou i la nova porta oberta a la pujada de les Pedreres per donar sortida al carrer de les Beates. Excepte el por-

tal del Socors, les altres obertures han estat practicades a la muralla en èpoques recents: la del General Peralta, en temps d'aquest governador militar, a mitjan segle passat; el Portal Nou, l'any 1917, i la del carrer de les Beates s'està acabant d'obrir actualment.

L'únic accés original

El portal del Socors, en canvi, és l'únic accés original que es conserva. És d'origen medieval i tenia una gran importància, ja que era l'entrada al recinte murallat per la banda de llevant i era un lloc estratègicament situat per rebre avitualmente durant els setges, per la seva proximitat a la muntanya. La torre situada a l'entrada del carrer, i que li dona nom, va ser construïda amb l'única finalitat de defensar el portal. La seva funció defensiva és, doncs, estrictament puntual, a diferència d'altres com la de Sant Dòmènec, més estratègica, o la del Telègraf, més utilitària.

No es coneix amb precisió l'època en què fou construïda, però és segur que ja existia quan la muralla fou reforçada amb noves fortificacions al segle XVII.

Segurament fou construïda al mateix temps que la muralla, durant la segona meitat del segle XIV, perquè no s'ha trobat cap document que hi faci esment d'una manera particular o com un afegit posterior.

El que potser sí és posterior és el «tambor» o tancat adossat a la torre per la banda nord, més baix que aquesta i que la muralla, i de l'existència del qual el passavolant ni tan sols se n'adona, ja que el confon amb la torre mateixa. Aquest tancat, astutamente afegit per dificultar als assaltants l'accés al portal, és el que actualment obliga els automobilistes a una perillosa maniobra per rodejar-lo. Per fer-se una idea del que realment és, cal enfil·lar-se un tros amunt per les escales del carrer dels Caputxins que pugen cap al camí de la Ferradura.

Restauració

La torre i el «tambor», amb les portes corresponents, han estat refetes en el transcurs de les obres de restauració de la muralla que s'han realitzat segons projecte que van elaborar l'any

1983 els arquitectes Joan Tarús, Jordi Bosch i Santiago Vives per encàrrec de la direcció general d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat. Aquest organisme va obtenir de l'Ajuntament la llicència d'obres en data 13 d'octubre d'aquell any 1983, però les obres van trigar a començar. El mes de març següent la Generalitat va retornar el projecte als arquitectes amb la recomanació que es tornessin a estudiar algunes de les solucions proposades, especialment la cobertura de les torres amb uns teulats que van ser criticats per alguns sectors ciutadans quan el projecte va ser donat a conèixer per la premsa.

Eliminades les cobertes, les obres de restauració van portar-se a terme durant l'any 1985 i el 20 de desembre d'aquell any van quedar inaugurades. Tanmateix, les obres a la Torre dels Socors s'han anat continuant lentament fins a l'actualitat per les brigades municipals i els alumnes de l'escola-taller municipal, i culminaran quan sigui urbanitzat el nou carrer que ha de permetre el pas fins al del Portal Nou.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Perdonin i gràcies

La Diputació de Barcelona atorga anualment els premis de periodisme «Tasis-Torrent», instituïts amb motiu del I Congrés de la Premsa Comarcal de Catalunya, celebrat l'any 1981. Al llarg d'aquests anys n'han augmentat la dotació, afegint algun apartat i ampliat també per a les ràdios municipals.

Sóc un dels pioners en el treball, pacient i dur, de l'agrupació d'un conjunt de persones, entitats i petites empreses per constituir-se legalment en això que s'anomena Premsa Comarcal. Per tant, sóc testimoni directe del treball fet per la Diputació de Barcelona per tal d'ajudar aquest tipus de premsa, i interlocutor de les primeres hores amb els alts funcionaris de la Institució.

Aquests homes organitzaren la infras-

tractura necessària perquè la gent de comarques pogués reunir-se, discutir i arribar a acords, durant molts mesos, i finalment posaren a la nostra disposició una casa de colònies de la població de Canyamars, on tingué lloc el gran acte constituent. Com a postres, ens serviren un exquisit pastís: els premis «Tasis-Torrent», amb important dotació econòmica. Què més volíem?

Els responsables polítics sabien i saben que el més gran inconvenient de la premsa comarcal és la manca de finançament. És la nostra lluita diària, que es fa molt més patent que en els grans mitjans de comunicació, perquè la relació cost-venta no té res a veure amb els paràmetres de l'economia periodística. També és aquest, o la seva resolució, un dels

mèrits de la premsa comarcal.

Hi ha altres premis, però els «Tasis-Torrent» són bàsicament per als qui fem i paguem la premsa comarcal. Són un ajut a les nostres economies. Aquest és l'esperit fundacional i de sempre, i qualsevol altra interpretació no és justa. Per això és molt trist donar i ser protagonista, sense voler-ho, de certs espectacles com el que s'ha ofert amb el premi a «Papers empordanesos».

Quan les aigües han tornat a la tranquil·litat, és també just que, amb serenitat, es puntualitzi i es raoni per part meua. Més quan des d'aquestes mateixes pàgines algun que altre s'ha despatxat a gust, fins menysprear-nos i intentant ridiculitzar-nos. Més d'un, caigut del cel, o arreplegat a darrera hora, s'ha trobat ca-

pacitat per tirar per terra, amb quatre ratlles, tot un treball de deu anys. Per favor...!

El premi a «Papers empordanesos» és a «Papers empordanesos», publicació de la qual em sento perfectament pare i mare: del seu estil, del seu tarannà; de la seva edició, etc. Però, a més, com a director, conec fins a on arriba la xifra milionària del seu cost.

En definitiva, i tornant al principi, els «Tasis-Torrent» estan fets a mida de l'idealisme i de les necessitats de la premsa comarcal. Obviar-ho és no conèixer la nostra petita història. És per això que als de la Diputació de Barcelona se'ls ha de demanar disculpes i donar-los les gràcies. **Jordi Vallmajó**. Director de «Papers empordanesos».

NECROLÒGIQUES

Mª TERESA CABANAS
I ROTA

Abans d'ahir a Camòdevànol, va morir Mª Teresa Cabanas i Rota. Tenia 30 anys d'edat. Havia nascut a les Lloses i residia al Mas El Casó, de

les Lloses. Era soltera.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Santa Maria de les Lloses. Que descansi en pau.

ALBERT AUQUER I PERPIÑÀ

A Ribes de Freser, va morir ahir Albert Auquer i Perpiñà. Tenia 71 anys i residia al carrer Balandrau, 15, de Ribes de Freser. Havia nascut a Querolbs.

Estava casat amb Rosa Planella i tenia dos fills, Joan i Josefina.

Avui, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial de Ribes de Freser tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima. Que descansi en pau.

SERVEI DE
NECROLÒGIQUES
Tel. 21 35 08

Desè aniversari de la mort de

Carles Mallart i Sureda
(Litus)

Que morí el dia 29 de gener de 1977, a l'edat de 26 anys

Els qui l'estimem, pares, esposa, germans, família i amics, el recordarem sempre.

L'Escala, 29 de gener de 1987

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Francesc Poch i Donjo
(Panxo)

que morí a l'Escala el dia 27 de gener del 1987
a l'edat de 83 anys

havent rebut els Sants Sagraments

A.C.S.

La seva esposa, Maria Medià i Calvet; fills, Àngela i Paco; fills polítics, Martí Solés i Dani Piquemal; nés; besnès i altres familiars participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc ahir dimecres dia 28.

Domicili familiar: Urb. Quatre Vents, 3.

L'Escala, 29 de gener del 1987